

อย่าเพิ่งไปคิดว่าอายุพระพุทธศาสนาจะยาวไปอีกพันสองพันปีข้างหน้า มันไม่แน่ อาจจะถึงตรงนั้น หรืออาจจะเกินไปกว่านั้น ขึ้นอยู่กับว่ามีการสืบต่อไหม

เพราะฉะนั้น ที่จำเป็นจำใจจะต้องลาสิกขา ก็ให้ตั้งใจทำความเพียรให้ ในระดับที่นึกแล้วปิติและภาคภูมิใจ เราต้องสมมติตัวเองว่าถ้าเราอายุสัก ๔๐, ๕๐, ๖๐ เรานึกย้อนหลังว่า ตอนที่เราวรมีช่วงไหนวันไหนที่เราภาคภูมิใจไหม ถ้าเข้าเอน เพลนอน บ่ายพักผ่อน คำจำวัด นึกอย่างไรก็ไม่ภูมิใจ นึกแล้วมัน แห้งใจ แต่ถ้าเช้าหนึ่ง สายหนึ่ง บ่ายเย็นค้ำหนึ่ง เช้ามืดหนึ่ง นึกอย่างนี้ปลื้ม ยิ่งวัน หนึ่งเนสิชชิกังคังลฺยสะบันหันฺนํ แผลกจนฺตังเข้าเลย ยิ่งปลื้ม ยิ่งนั่งแล้วเห็น แสงสว่างภายใน เห็นดวงธรรมภายใน เห็นกายภายใน หรือองค์พระภายใน ยิ่งไม่มีวันลืมเลย

พระลูกชายอีกไม่กี่วันเราจะลาสิกขาแล้ว รอดังประจัญบานเลยนะ ลุยกันให้ สะบันหันฺนํแผลกเลย

๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

พอดีเมื่อพึงพอใจ

เหลืออีก ๔ วัน จะออกพรรษาแล้ว พรรษาแห่งการบรรลुธรรม ซึ่งมี อยู่ในตัวของมนุษย์ทุก ๆ คนในโลก ไม่ว่าจะเชื่อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด จะเชื่อหรือไม่เชื่อ รู้หรือไม่รู้จักตาม ล้วนมีหมด ไม่เชื่อก็กมาพิสูจนฺดู ทำให้ถูก หลักวิชา เดียวก็เข้าถึง เพราะเขาเข้าถึงกันตั้งเยอะ ทั้งคริสต์ พุทธ มุสลิม

แล้วก็ศาสนิกอื่น ๆ ที่ทำตนให้เป็นนักศึกษา เป็นกลาง ๆ ที่จะมาศึกษาเรียนรู้เพิ่มเติมจากที่เคยได้รู้จากครอบครัว แล้วก็เข้าถึงกัน ต่างก็ยืนยันว่ามีจริง และดีจริง ๆ

๔ วันนี้ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ อย่าให้วันเวลาล่วงไปโดยเปล่าประโยชน์ ให้สมกับที่เราได้ตั้งใจเอาไว้ตั้งแต่ต้นพรรษา พรรชานี้จะได้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตการสร้างบารมีของเราที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์

เมื่อตั้งใจทำสิ่งที่ดี ๆ แล้วก็ต้องทำให้ได้ตลอดรอดฝั่ง ทำให้ถูกหลักวิชา อย่าให้ตึงเกินไป หย่อนเกินไป แสวงหาความพอดี ตรงที่เรามีความพึงพอใจนั้นแหละคือความพอดี ร่างกายจะเป็นตัวบอกเรา ระบบประสาทกล้ามเนื้อจะบอกเราว่า อันนี้ตึงเราจะเกร็งจะเครียด ถ้าหากว่าหย่อนมันจะหลับจะฟุ้ง ถ้าพอดีมันจะสบาย ๆ อยากอยู่ตรงนี้นาน ๆ แม้จะไม่มีภาพอะไรมาให้ดู หรือไม่มีแสงสว่างมาปรากฏก็ไม่ได้คำนึงถึง คือใจถูกยกให้สูงเหนือการเห็นหรือไม่เห็น คือเห็นก็ดี ไม่เห็นก็ไม่เป็นไร มันเลยความรู้สึกอยากเห็นหรือไม่อยากเห็น อยู่ในระดับเฉย ๆ แล้วก็อยากจะอยู่ตรงนี้นาน ๆ ไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ถูกหลักวิชา

แล้วเราก็มรักษาอารมณ์ดีอารมณ์ดีวนนั้นให้ต่อเนื่องให้ได้ตลอดเวลาในทุกอิริยาบถนั่งนอนยืนเดิน หรือทำกิจกรรมอะไรก็แล้วแต่ ถ้าเรารักษาอารมณ์ตรงนี้เอาไว้ได้ก็จะทำให้เราสมความปรารถนา คือการเข้าถึงพระธรรมกายอย่างที่เราได้ตั้งใจเอาไว้

แค่ทำใจให้หยุดนิ่งเฉย ๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เท่านั้น จะว่ายากก็ยากไม่มาก จะว่าง่ายก็ง่ายไม่มาก มันพอดี ๆ ยากพอสู้ แล้วก็ง่ายพอมีกำลังใจทำ ทำอย่างนี้แล้วเดี๋ยวก็เข้าถึงจะหวั่นะก็ กึก ๆ กึก ๆ ที่เดียว เซลล์บน

ใบหน้าจะผลัดผิวหนึ่งผลัดเซลล์อย่างรวดเร็ว อย่างกะทันหัน โหงวเฮ้งจะดี โดยเฉพาะลูกพระนี่เป็นเรื่องสำคัญเลย เพราะเหลืออีกไม่กี่วันจะออกพรรษา แล้ว บางท่านก็จำเป็นจะต้องลาสิกขา เพราะว่าลางานมาแค่นั้น บางท่านถ้าไม่จำเป็นก็อยู่ไปก่อนนะ

๑๑ ชีวิตพระ ชีวิตที่ประเสริฐ

การบวชมีอาณิสสงฆ์มาก ไม่ใช่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เลย ถ้าบวชด้วยความสมัครใจ ด้วยใจที่เลื่อมใสในพระรัตนตรัย ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ บวชโดยมีเป้าหมายจะทำพระนิพพานให้แจ้ง ส่วนจะแจ้งหรือไม่แจ้งนั้นอีกเรื่องหนึ่ง แต่มีความตั้งใจที่จะทำอย่างนั้นอย่างแน่วแน่ ไม่ใช่บวชตามประเพณี หรือบวชแก้บน หรือบวชตามธรรมเนียม หรือบวชก่อนเบียด หรือเหตุผลอะไรที่นอกเหนือจากนี้ เพราะเหตุผลของการบวชมีเพียงประการเดียวคือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง หรือบ่มเนกขัมมบารมีให้แกร่งอบ ถ้าบวชด้วยความตั้งใจอย่างนี้ ทันทิที่สำเร็จเป็นพระ ได้บุญถึง ๖๔ กับ

แปลว่า ๖๔ กับนี้ ปิดประตูบาปบุญ จะท่องเที่ยวอยู่ ๒ ภูมิ คือ มนุษย์กับเทวโลก ถ้าไม่ไปทำบาปอย่างอื่นนะ ยกเว้นไปทำกรรม (กรรมหนัก) ไปฆ่าบิดามารดา ทำสงฆ์ให้แตกแยกอะไรอย่างนี้ เป็นต้น ถ้าหากว่าเผลอไปทำกรรมหนักก็จะเป็นเบา หมายความว่าแทนที่จะตกมหานรก ก็จะดีขึ้นขึ้นมาหน่อย แต่ถ้าหากว่าบวชด้วยความตั้งใจอย่างเต็มที่ แม้ลาสิกขาไปแล้วก็ทำแต่ความดี ความชั่วไม่ทำเลยจนกระทั่งหมดอายุขัย ๖๔ กับนี้ จะท่องเที่ยวอยู่ใน ๒ ภูมิ คือ มนุษย์กับเทวโลก ไม่ต้องไปนรก หมดอารมณฺ์ไปอบายเลย เพราะบุญหล่อเลี้ยงเอาไว้

ถ้าบวชแล้วไม่ลาสิกขา และตั้งใจประพฤติปฏิบัติชอบจนหมดอายุขัย อาณิสสยิ่งมามากกว่านั้นเข้าไปอีก ไม่ใช่ ๖๔ กัป เป็นร้อยกัปก็มี พันก็มี หมื่นก็มี แสนกัปก็มี ยิ่งถ้าบวชแล้วเข้าถึงพระธรรมกายไม่ต้องพูดถึง ข้างนอกเป็นพระ เอาไป ๖๔ กัป ถ้าข้างในเข้าถึงพระในตัวด้วย บวชสองชั้นอย่างนี้สงฆ์ไทย อัปปมาณัง ยิ่งถ้าได้ศึกษาวิชชาธรรมกายด้วยไม่ต้องพูดถึง เพราะฉะนั้น ถ้าใครบวช ถือว่ามีบุญมาก ๆ บวชแล้วลาสิกขา บุญมากเหมือนกัน แต่มาก ไม่มาก ถ้าบวชแล้วไม่ลาสิกขาและตั้งใจทำความเพียรไปเรื่อยเลยอย่างนี้ได้ บุญมาก ๆ

โยมพ่อโยมแม่ถ้าปลื้มที่ลูกบวชเอาไปครั้งหนึ่ง ๓๒ กัป โลกเกิดขึ้น ตั้งอยู่เสื่อมสลายไป ๓๒ ครั้ง มาเกิดก็ชาติที่แล้วแต่ไม่ไปอบาย ถ้าไม่ไป ทำกรรม และก็ไม่ทำบาปต่าง ๆ ที่เป็นอาชัณกรรม ทำบุญไปตลอด เอา ไปเลย ๓๒ กัป แล้วถ้าลูกบวชแล้ว เข้าถึงพระธรรมกาย บวกเข้าไปอีก แต่ถ้าลูกจะบวชแล้วรู้สึกบวชทำไมนะอย่างนั้นอย่างนี้ ถ้าแบบนี้ก็ได้บุญ นิด ๆ หน่อย ๆ แต่พอกลับจิตกลับใจปลื้มในภายหลังก็มีสิทธิ์ เพราะฉะนั้น ใครเป็นโยมพ่อโยมแม่ให้รีบ ๆ ปลืมนะ

ดังนั้น การบวชจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก เป็นผ้าชุดสุดท้ายในสังสารวัฏ ชุดเดียวกับพระอริยเจ้า ทรงผมหงุดสุดท้าย เป็นต้นแบบที่ดีของโลก ของ การดำเนินชีวิตของมนุษย์ ที่สุดของมนุษย์ช่วงสุดท้ายก่อนเข้าสู่พระนิพพาน ไม่ว่าหญิงหรือชายจะต้องมาเป็นนักบวช สมัยพุทธกาลก็มีภิกษุณี ถ้าเป็น ชายก็เป็นภิกษุ เพราะฉะนั้นสุดท้ายก็มาตรงนี้ ดังนั้นเพศนักบวชจึงเป็นเพศ อันอุดม เมื่อได้มาแล้วก็หวงแหนเอาไว้ให้ดี

๑ บวชไปวันต่อวัน

ถ้าจะบวชให้ได้นาน ต้องคิดวันต่อวัน เพราะความจริงก็เป็นเช่นนั้น อย่าเพิ่งไปคิดว่า เราจะบวชไปอีก ๒๐, ๓๐ ปี ครูไม่ใหญ่ก็คิดวันต่อวันแค่นี้เอง วันนี้เราจะเป็นพระที่ดี ตั้งใจบำเพ็ญศีล สมาธิ ปัญญา รักษาพระธรรมวินัย ให้ดีตลอดวันเลย คิดวันต่อวันแค่หลับตากับลืมตาเท่านั้น

ก่อนหลับตารามองเห็นผ้ากาสาวพัสตร์ห่มกายเราอยู่ เราก็ตั้งใจที่จะประพฤติปฏิบัติธรรม รักษาข้อวัตรปฏิบัติจะเป็นพระที่สมบูรณ์ ดิ้นขึ้นมามีเห็นผ้ากาสาวพัสตร์ ก็ตั้งใจว่าวันนี้เราจะเป็นพระที่ดี ทำอย่างนี้ได้ยวักวันเดียวก็คินอย่าไปคิดถึงวันพรุ่งนี้เลย เพราะมันไม่แน่ เราจะมีชีวิตอยู่หรือเปล่านั้นไม่รู้ เพราะฉะนั้นบวชกันวันต่อวัน หากินกันไปวัน ๆ มีอาหารรับประทานไปมื้อ ๆ หนึ่ง เสื้อผ้าจีวรปีละชุด โยมนี้วันละหลายมือหลายชุด บางทีมีได้รุ่งอีก

เพราะฉะนั้น ชีวิตพระเป็นชีวิตที่ประเสริฐ ผู้ด้อยโอกาสฟังเอาไว้อริษฐานจิตให้ดีนะ ถ้าใครจะหมดกรรมแล้วจะเบือนหน้าเพศหญิง อยากจะเกิดเป็นเพศชาย ถ้ากรรมยังไม่หมด เอ๊ย! ได้หวิ้มก็ดีเหมือนกันนะ เอ๊ย! เป็นผู้หญิงมันก็ไม่ได้เสียหายอะไร คือยังเหลือเศษกรรมอีกนิด ๆ หน่อย ๆ ดูอย่างพุททมารดาสิ หาข้ออ้างได้ หรือดูอย่างพระนางปชาบดีโคตมีสิ หรือพระนางอุบลวรรณาเถรีสิ ยังเป็นพระอรหันต์ได้ในเพศหญิง มีบุญที่ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน แต่เศษกรรมของความเป็นผู้หญิงยังมีอยู่ เพราะฉะนั้นสังเกตดูตัวเรา ถ้าเมื่อไรส่องกระจกแล้วไม่ชอบเลย อย่างนี้แสดงว่าใกล้หมดกรรมแล้ว แต่คนละเรื่องกับผู้หญิงแล้วเป็นทอมนะ นั่นกรรมกาเมฯ ยังหนักอยู่

เพราะฉะนั้น บวชนี้สำคัญ ให้ปสั้มไปเกิดลูก พระลูกชายทั้งหลายของครูไม่ใหญ่ ให้ทำกายวาจาใจของเราให้เป็นพระที่สมบูรณ์ ให้เป็นจนกระทั่ง

เรามีความปิติแล้วก็ภาคภูมิใจให้ดี เป็นในระดับที่เราปลื้มนั้นล่ะใช้ได้ ถ้าเป็นจนแป้วละก็ไม่ไหวนะ ตรงนี้คือข้อสังเกตของเรา

๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ทำทุกอิริยาบถ

เหลืออีก ๓ วัน ก็จะออกพรรษาแล้ว วันเวลาผ่านไปเร็วมากเลย เร็วสำหรับนักสร้างบารมี เพราะว่าสงวนเวลาทุกอนุวินาทีเพื่อการสร้างบารมี

ต้นพรรษาเราตั้งใจเอาไว้ว่า จะให้พรรษานี้เป็นพรรษาแห่งการบรรลुพระธรรมกาย ซึ่งก็คือพระรัตนตรัยที่มีอยู่ภายในตัวของเราและทุก ๆ คนในโลก ไม่ว่าจะเชื่อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด จะเชื่อหรือไม่เชื่อ จะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม ล้วนแต่มีพระธรรมกายในตัวทั้งสิ้น ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอย่างแท้จริง สิ่งอื่นไม่ใช่ เข้าถึงเมื่อไรก็มีความสุขที่แท้จริง แล้วก็จะได้เรียนรู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต จิตใจจะผ่องใสสะอาดบริสุทธิ์มีความสุขมาก ๆ เลย

๓ วันนี้ เราจะต้องยังชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาท ต้องลุยกันสะบัด หั่นแหลกในการประพฤติปฏิบัติธรรมกันในทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดิน กิน ดื่ม ทำ พูด คิด หยุด นิ่ง ล้มรส เขี่ยดแขน คู้แขน หรือทำภารกิจอะไรก็ตามใจจะต้องไม่คลายจากศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นที่สิงสถิตของพระธรรมกายภายใน เพราะฉะนั้นนั่งนอนยืนเดินเราจะต้องเอาใจมาอยู่ตรงนี้ ให้มีชั่วโม่งหยุด ชั่วโม่งนิ่ง ชั่วโม่งกลางเอาไว้เยอะๆ